

Arrest

nr. 337 458 van 10 december 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 februari 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij komt op 16 november 2022 aan in België en dient op 22 november 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 14 februari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan van pasthoen origine. U bent een soennitisch moslim. U bent geboren in Khakani Warashop, een dorp in het district Char Dara van de provincie Kunduz. Tot aan uw vertrek uit Afghanistan woonde u daar samen met uw vrouw, uw ouders en uw twee jongere broers. Uw moeder en broers zijn nog steeds daar; uw vader M. A. R. (..) is in Iran. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan: zolang u zich

kon herinneren was uw vader werkzaam bij de politie als verantwoordelijke van de gevangenis in Kunduz. Hij startte er als gewone soldaat in 1363 (omgezet naar de westerse kalender 1984) en werkte zich geleidelijk aan op tot de nummer twee van de gevangenis. In 1391 (2012) werd hij gepromoveerd tot de rang van majoor. Op bevel van uw vader stopte u rond die tijd met school. Door de zichtbaarheid van uw vaders beroep als vooraanstaand lid van de Afghaanse politie was het immers te gevaarlijk voor uw familie om zich in het openbaar te blijven bewegen. In 1397 (2018) werd hij opnieuw gepromoveerd tot luitenant-kolonel. Ter ere van het Afghaanse politiepersoneel heeft u toen een appreciatiepost op facebook geplaatst. Deze werd echter snel opgepikt door de taliban, waarna ze u opbelden en uitscholden. U diende hen van repliek en haakte in. Toen uw vader 's middags thuis kwam, heeft hij onmiddellijk uw gsm vernietigd. Hij beval u de facebookpost te verwijderen, een nieuw nummer aan te schaffen en nooit meer oproepen te aanvaarden van onbekende afzenders. Ongeveer vijf maanden na dit incident werd uw vader aangevallen door een groep gewapende mannen toen hij van de gevangenis onderweg was naar huis. Hij werd geraakt in het been en moest een tijdje in het ziekenhuis blijven. Dit leek hem echter niet af te schrikken want tot aan de machtsovername bleef hij in dienst als hoofd van de gevangenis. Vijf dagen na de val van de voormalige regering vluchtte u ook het land uit met de hulp van een vertrouweling van uw vader. Hijzelf had Afghanistan reeds verlaten en vluchtte naar Iran. U reisde vervolgens via Iran, Turkije (waar u een 11-tal maanden verbleef), Bulgarije, Servië, Bosnië, Slovenië, Kroatië, Italië en Frankrijk naar België. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 22 november 2022.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omwille van het beroep van uw vader die actief was als politieofficier en gevangenisdirecteur, en omdat u zich in een facebookpost ooit opzichtig heeft geprofileerd als een voorstander van het vorige regime.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten voor: uw taskara, de taskara van uw vader, certificaten van uw vaders werk, politiebadge van uw vader, verscheidene foto's van uw vader (zowel van hemzelf op zijn werk, in het ziekenhuis en foto's van jullie beiden samen), de bankkaart van uw vader en twee documenten die zijn promoties staven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Op een bepaald moment tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u aan soms geheugenproblemen te ondervinden door overmatig gebruik van hasj (CGVS, 13). U haalde dit echter pas aan halverwege het onderhoud toen u geconfronteerd werd met een tegenstrijdigheid in uw relaas. Nergens uit het persoonlijk onderhoud blijkt overigens dat u effectief geheugenproblemen ondervond, u kon zaken in tijd en ruimte situeren en u begreep de vragen. Bovendien gaf u aan de twee dagen voor het onderhoud op het CGVS geen hasj te hebben gerookt, en u bevestigde ook in staat te zijn deel te nemen aan het onderhoud (CGVS, 13). Ook legde u geen medische documenten voor waaruit blijkt dat u niet op volwaardige wijze kan deelnemen aan een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn.

Allereerst hebt u onvoldoende aannemelijk gemaakt dat uw vader ooit directeur is geweest van de gevangenis van Kunduz. Zo kon u quasi niets overtellen over zijn werk, hoewel u er herhaaldelijk toe werd aangemoedigd (CGVS, 10-13). U beriep zich steeds op het uitvlucht dat hij uit veiligheidsoverwegingen nooit iets heeft willen delen over zijn functie (CGVS, 10-13). Dat is niet aannemelijk. Er kan worden verwacht dat u als volwassen man en als oudste zoon van het gezin, op de hoogte was van de bezigheden van uw vader, of toch zeker na jullie vertrek ernstige pogingen zou ondernomen hebben zich hiervan op de hoogte te stellen. Uw vader kwam overigens regelmatig over huis (CGVS, 19). Dit waren momenten waarop hij met u over zijn job zou hebben kunnen praten. Dat hij naliet dit te doen én dat u er nooit naar heeft geïnformeerd, is niet geloofwaardig. Het enige dat u wist te zeggen over zijn werk, is dat hij tweemaal een promotie heeft ontvangen: in 1391 (2012) werd hij gepromoveerd tot majoor en in 1397 (2018) – tot luitenant-kolonel (CGVS, 12). Het is echter opmerkelijk dat uw vader, die al van voor uw geboorte in 1997 werkzaam zou zijn geweest als directeur van de gevangenis, slechts twee keer een promotie zou hebben gekregen (CGVS, 12 en 20). Immers is de job van gevangenisdirecteur een belangrijke en vooraanstaande functie waarvan kan worden verwacht dat het een hoge rang vereist. Deze bezat uw vader in uw kinder- en jeugd jaren klaarblijkelijk niet, aangezien hij volgens uw verklaringen pas in 2012 tot het hogere officierenkader werd toegelaten (CGVS, 12). Bovendien sprak u zichzelf tegen met betrekking tot de datum waarop uw vader zijn tweede promotie in 2018 ontving. Aanvankelijk gaf u aan niet te weten in welke maand deze plaatsvond maar bij de tweede daarop volgende vraag wist u plots wel dat het de vijfde maand betrof (CGVS, 12). Toen u geconfronteerd werd met deze discrepantie leek u duidelijk niet meer te weten wat u wel of niet had gezegd (CGVS, 13). Dit

was allerm minst bevorderlijk voor de geloofwaardigheid van uw reeds wankel e relaas over de tewerkstelling van uw vader.

Het meest frappante aspect hieromtrent is het feit dat uw vader zagezegd reeds tijdens het vorige bewind van de taliban eind jaren '90 dienst deed als gevangenisdirecteur. Het valt niet te verklaren hoe hij toen ten tijde van dat talibanregime zonder problemen zijn job kon uitoefenen, maar twintig jaar later plots wel geveiseerd werd door de groepering (CGVS, 20-21). Toen u hiermee geconfronteerd werd, antwoordde u zeer ontwijkend en naast de kwestie: u was toen nog niet geboren, niemand zou u er ooit over verteld hebben en bovendien was u analfabeet waardoor u de voorgelegde certificaten van uw vaders werk moeilijk kon vertalen (CGVS, 21). Het zijn allerm minst afdoende verklaringen voor dit toch wel opmerkelijke hiaat in uw relaas. Men kan trouwens verwachten dat u zich hier op voorhand over zou hebben geïnformeerd bij uw familieleden, en bovendien bent u nog altijd in contact met uw moeder in Afghanistan. Het feit dat u naliel hierop een gedegen en overtuigend antwoord te verschaffen doet vermoeden dat uw vader nooit werkzaam is geweest als gevangenisdirecteur. Hierbij stelt het CGVS vast dat u wel zeven jaar naar school ging en op uw 15de gestopt zou zijn, waardoor dus kan aangenomen worden dat u wel iets van opleiding gekregen hebt (CGVS p. 16).

Bovendien houdt uw verklaring over uw vermeend analfabetisme als uitleg voor uw gebrekkige kennis geen steek (CGVS, 21). De voorgelegde certificaten aangaande uw vader dateren allemaal van na 2001 waardoor ze sowieso niet hadden kunnen verklaren waarom uw vader tijdens het eerste bewind van de taliban zomaar in dienst kon blijven (doc 3, doc 6, doc 8 en doc 9). Dit had u redelijk makkelijk zelf kunnen achterhalen aangezien u in het begin van het onderhoud aangaf een beetje te kunnen lezen en schrijven, u ging ook een zevental jaar naar school (CGVS, 16). Van een verzoeker mag daarenboven verwacht worden dat hij de inhoud van de door hem voorgelegde documenten kan toelichten. Deze ondersteunen immers de kern van uw asielaanvraag, met name het overheidsprofiel van uw vader, waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij er enigszins concrete en uitvoerige verklaringen over kan afleggen. Ook van iemand die niet (of moeilijk) kan lezen of schrijven, kan in een dergelijk geval worden verwacht dat hij desbetreffend de nodige interesse aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van de documenten te achterhalen. Het feit dat u over de voorgelegde stukken quasi niets kon zeggen is absoluut nefast voor uw algemene geloofwaardigheid en het plaatst ernstige vraagtekens bij de echtheid van de documenten.

U legde nog foto's neer waarop u samen te zien bent met uw vader. Zo kan er niet met zekerheid vanuit worden gegaan dat het wel degelijk uw vader en uzelf betreft in de foto's van document 11. Bovendien is de constellatie van de twee afbeeldingen (doc 11a en 11b) bevreemdend. De ene foto (11a) waarop u in een wagen te zien bent naast uw vader is duidelijk gemanipuleerd door uw eigen foto in de andere te plakken (CGVS, 25). Ook de andere foto (11b) is duidelijk op dezelfde wijze gemanipuleerd en dit betreft geen foto van jullie beiden samen. U werd hiermee geconfronteerd maar blijft volhouden dat de foto's echt zijn (CGVS p. 25). U heeft geen andere foto's van jullie samen. Het is overigens markant dat deze foto's pas werden gepresenteerd op de dag van het interview bij het CGVS, omdat uw advocaat vooraf expliciet had gevraagd om afbeeldingen van uw vader en uzelf voor te leggen (CGVS, 7). Het zijn allerm minst bemoedigende vaststellingen die de oprechtheid van uw vluchtmotieven verder in het gedrang brengen.

Voor zover geloof wordt gehecht aan het profiel van uw vader als politieofficier en gevangenisdirecteur, quod non, maakt u evenmin uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk. Verder is het niet duidelijk of uw vader überhaupt wel bedreigd is door de taliban. Zo kon u niet concreet zeggen of hij ooit persoonlijk door hen werd benaderd (CGVS, 21). Hij zou nooit iets hebben willen delen met zijn familie maar zoals hierboven reeds aangegeven is dat niet geloofwaardig, zeker niet als het over dergelijke fundamentele zaken ging als doodsb bedreigingen door de taliban (CGVS, 21). Zelfs van het schietincident waarbij uw vader naar eigen zeggen gewond raakte, is het niet gezegd dat het taliban waren die de aanval uitvoerden. U ging er vanuit maar dit werd nooit door iemand bevestigd (CGVS, 21). De foto's van uw vader in het ziekenhuis na het ongeval hebben overigens weinig bewijswaarde. Ze tonen louter dat hij gewond is aan zijn voet maar het is niet aangetoond dat het effectief het gevolg was van de aanval door de taliban (doc 7). Kortom, eigenlijk gaf u aan niet expliciet op de hoogte te zijn van het gevaar dat uw vader liep omwille van zijn werk (CGVS, 21). Dat is toch hoogst opmerkelijk aangezien het de kern vormt van uw verzoek om internationale bescherming. Als gevolg van de tewerkstelling van uw vader liep uzelf immers ook gevaar. Het doet vermoeden dat uw vader in het geheel geen doelwit was van de taliban.

Bijgevolg zijn de persoonlijke bedreigingen aan uw adres evenmin geloofwaardig. Ze waren immers gelieerd aan de werkaangelegenheden van uw vader. Toen hij in 2018 gepromoveerd werd tot luitenant-kolonel plaatste u een post op Facebook om de Afghaanse politietroepen te prijzen. De taliban zou u hierna hebben opgebeld en uitgescholden (CGVS, 18-19). Aangezien er geen geloof wordt gehecht aan het beroep van uw vader is het evenmin aannemelijk dat dit incident zou hebben plaatsgevonden. Bovendien waren uw verklaringen omtrent de gebeurtenis erg vaag en onwaarschijnlijk (CGVS, 22-23). Zo zouden de taliban de post gelezen hebben hoewel u beweerde niet bevriend te zijn met iemand van de groepering op Facebook (CGVS, 23). Verder is het onduidelijk hoe ze aan uw telefoonnummer waren geraakt. Ze konden hem zagezegd "via elke persoon vinden" (CGVS, 22-23). Dit is allerm minst een overtuigende verklaring. Daarenboven wist u niet wie van de taliban u net had gecontacteerd. Ze zouden zich niet hebben geïdentificeerd (CGVS, 22). U vermoedde dat ze afkomstig waren van het district Char Dara omdat de taliban daar sterk stonden, maar u had eigenlijk geen idee (CGVS, 22). Deze vaststellingen versterken het

vermoeden dat u nooit persoonlijk bedreigd bent geweest door de Taliban. In dezelfde context wordt het niet geloofwaardig geacht dat uw broers lastig gevallen werden door de Taliban (CGVS, 14-15). Dat zou volgens uw verklaringen immers ook het gevolg zijn van de vroegere tewerkstelling van uw vader bij de politie (CGVS, 14), waarvan bleek dat ze niet plausibel was. Ze verblijven bovendien meer dan twee jaar na de machtsovername nog steeds in Afghanistan bij uw moeder, wat een indicatie is dat de situatie voor uw familie eigenlijk veilig is het land (CGVS, 10). U beweert weliswaar dat ze nog worden uitgescholden als zonen van een ongelovige, maar meer dan dit lijkt er ook niet te zijn gebeurd voor uw familie. Dit is geen zwaarwichtige vorm van vervolging. De vraag rijst dan ook waarom u meer dan hen een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade.

Tenslotte getuigt het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen, van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliert dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uw hoofd en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De voorgelegde stukken in verband met het werk van uw vader worden bijgevolg niet in overweging genomen aangezien het niet geloofwaardig wordt geacht dat hij effectief gevangenisdirecteur is geweest. Sommige van deze documenten, zoals de certificaten en brieven van zijn werk, werden hierboven reeds afgedaan als niet betrouwbaar. Zijn taskara is een loutere aanwijzing van zijn identiteit die niets zegt over zijn problemen. Hetzelfde geldt voor zijn bankkaart. Ook uw eigen taskara voegt niets toe aan de door u aangehaalde problematiek. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Het betreft bovendien louter fotokopieën, terwijl van kopieën de authenticiteit niet is gegarandeerd gezien deze makkelijk te manipuleren zijn via allerlei kip- en plakwerk.

Daarnaast legde u een aantal foto's voor van uw vader. Sommige afbeeldingen werden hierboven reeds besproken waaruit bleek dat één duidelijk – en anderen mogelijks, bewerkt waren. Een laatste foto beeldt uw vader af in uniform, zittend aan zijn bureau (doc 5). Ook deze voegt echter niets toe aan uw asielrelaas. Het is zelfs twijfelachtig dat het wel effectief uw vader betreft in de foto gezien u de familiale band niet hebt aangetoond.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanvallen, berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de

sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, §28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel

een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd

geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatrieerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban

zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat worden geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelen die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. U vermeldt louter dat u in België regelmatig hasj rookt en daardoor mogelijk niet gerust zal gelaten worden door de Taliban (CGVS, 26).

In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld het gebruik van verdovende middelen als alcohol en drugs, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Bovendien is het roken van hasj ook in België verboden en bijgevolg allerm minst de norm. U toont op geen enkele manier aan dat het deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor uw identiteit of morele integriteit dat er van u niet mag verwacht worden dat u dit opgeeft indien u hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van uw politieke of religieuze overtuiging. U bent er niet in geslaagd aan te tonen dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Verder blijkt uit voorgaande vaststellingen dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat u daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

Uit lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing. Zij meent in hoofdorde in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. In ondergeschikte orde meent zij in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2. Stukken

De verzoekende partij heeft bij het verzoekschrift blijkens de inventaris: "3. *Bundeltje kopieën werk vader*" gevoegd. De gevoegde stukken betreffen in totaal vijf kopieën van niet vertaalde stukken.

De verwerende partij maakt op 30 oktober 2025 een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;

- EUAA, *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- EASO, *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, december 2023;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, mei 2024;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022;
- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- COI, *Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023;
- EUAA, *COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 2 februari 2024;
- EUAA, *Afghanistan – Country Focus*, november 2024;
- SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025.

3.3. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3. 4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

3.4.1. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘*beoordeling van feiten en omstandigheden*’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit

alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

3.4.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

Verwijzingen naar een arrest van de Raad zijn voorts niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.5. Voorafgaande opmerkingen

3.5.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.5.2. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

De Raad wijst in deze op de inhoud van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat indien verzoekers om internationale bescherming blijf geven van bijzondere procedurele noden, in de zin dat zij als gevolg van hun individuele omstandigheden beperkt zijn in hun mogelijkheden om de rechten te genieten waarop zij aanspraak kunnen maken en om te voldoen aan de verplichtingen die hen worden opgelegd (Parl.St., Kamer, 2016-2017, DOC 54-2548/001, p. 54), zij passende steun kunnen genieten in de loop van de procedure.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband als volgt overwogen:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Op een bepaald moment tijdens het persoonlijk onderhoud geeft u aan soms geheugenproblemen te ondervinden door overmatig gebruik van hasj (CGVS, 13). U haalde dit echter pas aan halverwege het onderhoud toen u geconfronteerd werd met een tegenstrijdigheid in uw relaas. Nergens uit het persoonlijk onderhoud blijkt overigens dat u effectief geheugenproblemen ondervond, u kon zaken in tijd en ruimte situeren en u begreep de vragen. Bovendien gaf u aan de twee dagen voor het onderhoud op het CGVS geen hasj te hebben gerookt, en u bevestigde ook in staat te zijn deel te nemen aan het onderhoud (CGVS, 13). Ook legde u geen medische documenten voor waaruit blijkt dat u niet op volwaardige wijze kan deelnemen aan een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Door in het verzoekschrift louter haar verklaringen te bevestigen dat zij als gebruiker van hasj nog steeds geheugen- en vooral concentratiestoornissen heeft en daaraan toe te voegen dat ook de stress die zij ondervindt mede aan de basis ligt van haar geheugen- en concentratiestoornissen slaagt verzoekende partij er geenszins in de pertinente motieven zoals *supra* geciteerd onderuit te halen.

Nazicht van het administratief dossier leert immers dat verzoekende partij initieel aangaf dat haar gezondheidstoestand goed was (DVZ, *Verklaring DVZ*, 26 januari 2023, vraag 29) en dat zij geen bijzondere noden had (DVZ, *Vragenlijst "bijzondere procedurele noden"* DVZ, 26 januari 2023). Ook bij aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) verklaarde verzoekende partij dat het heel goed gaat met haar gezondheid (CGVS, *Notities van het persoonlijk onderhoud (NPO)*, 17 november 2023, p. 2). Algehele lezing van het gehoorverslag leert verder dat – zoals de commissaris-generaal op goede gronden motiveert – verzoekende partij de gestelde vragen begreep en zaken in tijd en ruimte kon situeren. Zelf gaf verzoekende partij ook aan dat ze twee dagen voor het onderhoud geen hasj had gerookt en bevestigde ze dat ze in staat was deel te nemen aan het onderhoud. Op het einde van het gehoor bevestigde ook haar advocaat dat het gesprek goed verlopen was (CGVS, *NPO*, 17 november 2023, p. 13 en 27). Verzoekende partij legt evenmin enig medisch stuk voor waaruit haar voorgehouden geheugen- of concentratieproblemen kunnen blijken. In het licht van deze vaststellingen maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat geheugenproblemen of concentratiestoornissen omwille van hasj-gebruik of stress een verantwoording kunnen zijn voor de vastgestelde gebrekkige, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen inzake haar vluchtrelaas.

Anders dan wat verzoekende partij ook voorhoudt, blijkt uit de gegeven motivering niet dat de commissaris-generaal zonder meer haar verklaringen over de voorgehouden geheugenproblemen van tafel veegt, maar heeft de commissaris-generaal, zoals genoegzaam blijkt uit de bespreking *supra*, op goede gronden gemotiveerd waarom haar verklaringen dienaangaande niet aangenomen kunnen worden.

3.5.3. Landeninformatie

De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 30 oktober 2025 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: "*Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming*". Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden. De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen die verzoekende partij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoekende partij zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen

van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat, gelet op de aan de Raad ter beschikking gestelde informatie, op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in haar land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoekende partij voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.6.1. Verzoekende partij houdt in eerste instantie voor dat verwerende partij onterecht besloot dat zij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert.”

3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.6.3. Voor wat betreft de voorgehouden geheugen- en concentratieproblemen verwijst de Raad naar zijn bespreking *sub* 3.5.2. waaruit blijkt dat het betoog van verzoekende partij niet overtuigt.

3.6.4. Verder heeft de commissaris-generaal op goede gronden gemotiveerd dat het voorgehouden profiel van haar vader ongeloofwaardig is:

“Allereerst hebt u onvoldoende aannemelijk gemaakt dat uw vader ooit directeur is geweest van de gevangenis van Kunduz. Zo kon u quasi niets overtellen over zijn werk, hoewel u er herhaaldelijk toe werd aangemoedigd (CGVS, 10-13). U beriep zich steeds op het uitvlucht dat hij uit veiligheidsoverwegingen nooit iets heeft willen delen over zijn functie (CGVS, 10-13). Dat is niet aannemelijk. Er kan worden verwacht dat u als volwassen man en als oudste zoon van het gezin, op de hoogte was van de bezigheden van uw vader, of toch zeker na jullie vertrek ernstige pogingen zou ondernomen hebben zich hiervan op de hoogte te stellen. Uw vader kwam overigens regelmatig over huis (CGVS, 19). Dit waren momenten waarop hij met u over zijn job zou hebben kunnen praten. Dat hij naliet dit te doen én dat u er nooit naar heeft geïnformeerd, is niet geloofwaardig. Het enige dat u wist te zeggen over zijn werk, is dat hij tweemaal een promotie heeft ontvangen: in 1391 (2012) werd hij gepromoveerd tot majoor en in 1397 (2018) – tot luitenant-kolonel (CGVS, 12). Het is echter opmerkelijk dat uw vader, die al van voor uw geboorte in 1997 werkzaam zou zijn geweest als directeur van de gevangenis, slechts twee keer een promotie zou hebben gekregen (CGVS, 12 en 20). Immers is de job van gevangenisdirecteur een belangrijke en vooraanstaande functie waarvan kan worden verwacht dat het een hoge rang vereist. Deze bezat uw vader in uw kinder- en jeugd jaren klaarblijkelijk niet, aangezien hij volgens uw verklaringen pas in 2012 tot het hogere officierenkader werd toegelaten (CGVS, 12). Bovendien sprak u zichzelf tegen met betrekking tot de datum waarop uw vader zijn tweede promotie in 2018 ontving. Aanvankelijk gaf u aan niet te weten in welke maand deze plaatsvond maar bij de tweede daarop volgende vraag wist u plots wel dat het de vijfde maand betrof (CGVS, 12). Toen u geconfronteerd werd met deze discrepantie leek u duidelijk niet meer te weten wat u wel of niet had gezegd (CGVS, 13). Dit

was allerm minst bevorderlijk voor de geloofwaardigheid van uw reeds wankel e relaas over de tewerkstelling van uw vader.

Het meest frappante aspect hieromtrent is het feit dat uw vader zagezegd reeds tijdens het vorige bewind van de taliban eind jaren '90 dienst deed als gevangenisdirecteur. Het valt niet te verklaren hoe hij toen ten tijde van dat talibanregime zonder problemen zijn job kon uitoefenen, maar twintig jaar later plots wel geveiseerd werd door de groepering (CGVS, 20-21). Toen u hiermee geconfronteerd werd, antwoordde u zeer ontwijkend en naast de kwestie: u was toen nog niet geboren, niemand zou u er ooit over verteld hebben en bovendien was u analfabeet waardoor u de voorgelegde certificaten van uw vaders werk moeilijk kon vertalen (CGVS, 21). Het zijn allerm inst afdoende verklaringen voor dit toch wel opmerkelijke hiaat in uw relaas. Men kan trouwens verwachten dat u zich hier op voorhand over zou hebben geïnformeerd bij uw familieleden, en bovendien bent u nog altijd in contact met uw moeder in Afghanistan. Het feit dat u naliel hierop een gedegen en overtuigend antwoord te verschaffen doet vermoeden dat uw vader nooit werkzaam is geweest als gevangenisdirecteur. Hierbij stelt het CGVS vast dat u wel zeven jaar naar school ging en op uw 15de gestopt zou zijn, waardoor dus kan aangenomen worden dat u wel iets van opleiding gekregen hebt (CGVS p. 16).

Bovendien houdt uw verklaring over uw vermeend analfabetisme als uitleg voor uw gebrekkige kennis geen steek (CGVS, 21). De voorgelegde certificaten aangaande uw vader dateren allemaal van na 2001 waardoor ze sowieso niet hadden kunnen verklaren waarom uw vader tijdens het eerste bewind van de taliban zomaar in dienst kon blijven (doc 3, doc 6, doc 8 en doc 9). Dit had u redelijk makkelijk zelf kunnen achterhalen aangezien u in het begin van het onderhoud aangaf een beetje te kunnen lezen en schrijven, u ging ook een zevental jaar naar school (CGVS, 16). Van een verzoeker mag daarenboven verwacht worden dat hij de inhoud van de door hem voorgelegde documenten kan toelichten. Deze ondersteunen immers de kern van uw asielaas, met name het overheidsprofiel van uw vader, waardoor redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij er enigszins concrete en uitvoerige verklaringen over kan afleggen. Ook van iemand die niet (of moeilijk) kan lezen of schrijven, kan in een dergelijk geval worden verwacht dat hij desbetreffend de nodige interesse aan de dag legt teneinde de concrete inhoud van de documenten te achterhalen. Het feit dat u over de voorgelegde stukken quasi niets kon zeggen is absoluut nefast voor uw algemene geloofwaardigheid en het plaatst ernstige vraagtekens bij de echtheid van de documenten.

U legde nog foto's neer waarop u samen te zien bent met uw vader. Zo kan er niet met zekerheid vanuit worden gegaan dat het wel degelijk uw vader en uzelf betreft in de foto's van document 11. Bovendien is de constellatie van de twee afbeeldingen (doc 11a en 11b) bevreemdend. De ene foto (11a) waarop u in een wagen te zien bent naast uw vader is duidelijk gemanipuleerd door uw eigen foto in de andere te plakken (CGVS, 25). Ook de andere foto (11b) is duidelijk op dezelfde wijze gemanipuleerd en dit betreft geen foto van jullie beiden samen. U werd hiermee geconfronteerd maar blijft volhouden dat de foto's echt zijn (CGVS p. 25). U heeft geen andere foto's van jullie samen. Het is overigens markant dat deze foto's pas werden gepresenteerd op de dag van het interview bij het CGVS, omdat uw advocaat vooraf expliciet had gevraagd om afbeeldingen van uw vader en uzelf voor te leggen (CGVS, 7). Het zijn allerm inst bemoedigende vaststellingen die de oprechtheid van uw vluchtmotieven verder in het gedrang brengen.

(..)

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. De voorgelegde stukken in verband met het werk van uw vader worden bijgevolg niet in overweging genomen aangezien het niet geloofwaardig wordt geacht dat hij effectief gevangenisdirecteur is geweest. Sommige van deze documenten, zoals de certificaten en brieven van zijn werk, werden hierboven reeds afgedaan als niet betrouwbaar. Zijn taskara is een loutere aanwijzing van zijn identiteit die niets zegt over zijn problemen. Hetzelfde geldt voor zijn bankkaart. Ook uw eigen taskara voegt niets toe aan de door u aangehaalde problematiek. Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf) blijkt bovendien dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen. Het betreft bovendien louter fotokopies, terwijl van kopies de authenticiteit niet is gegarandeerd gezien deze makkelijk te manipuleren zijn via allerlei kip- en plakwerk.

Daarnaast legde u een aantal foto's voor van uw vader. Sommige afbeeldingen werden hierboven reeds besproken waaruit bleek dat één duidelijk – en anderen mogelijks, bewerkt waren. Een laatste foto beeldt uw vader af in uniform, zittend aan zijn bureau (doc 5). Ook deze voegt echter niets toe aan uw asielaas. Het is zelfs twijfelachtig dat het wel effectief uw vader betreft in de foto gezien u de familiale band niet hebt aangetoond."

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om bovenstaande pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in haar verzoekschrift zonder meer te gewagen *“dat de bestreden beslissing een kader schept om zijn geloofwaardigheid van meet af aan in een slecht daglicht te plaatsen”*, en de subjectieve overtuiging te zijn toegedaan dat zij zowel over het profiel van haar vader als de afstammingsband geloofwaardige verklaringen heeft afgelegd, zonder *in concreto* te duiden welke aspecten van haar voorgehouden vrees in geval van terugkeer in de bestreden beslissing worden veronachtzaamd of onderbelicht, blijft zij daartoe in gebreke.

Het argument van verzoekende partij dat zijzelf nooit de functie van haar vader uitoefende en dat haar vader uit veiligheidsoverwegingen niet sprak over diens jobinhoud, kan de gebrekkige kennis van verzoekende partij dienaangaande niet op afdoende wijze verklaren. Niet alleen kan dit geen verklaring bieden gelet op de geschetste context door verzoekende partij waar zij stelde dat haar vader al gevangenisdirecteur was voor haar geboorte in 1997 (CGVS, NPO, 17 november 2023, p. 12 en 20) en het derhalve geenszins aannemelijk is dat zij als volwassen man en als oudste zoon van het gezin niks wezenlijks weet over de jobinhoud van haar vader (CGVS, NPO, 17 november 2023, p. 10-13), maar wijst de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing eveneens met reden op dat de tewerkstelling van haar vader volgens haar verklaringen de oorzaak is van haar persoonlijke problemen met de taliban, die haar ertoe zouden hebben gebracht haar land van herkomst te verlaten, zodat redelijkerwijze van haar mag worden verwacht dat zij op zijn minst een ernstige poging zou hebben ondernomen om hierover meer informatie in te winnen in het kader van haar verzoek om internationale bescherming. Immers verklaarde verzoekende partij dat zij nog telefonisch contact had met haar vader die een smokkelaar voor haar regelde alsook dat zij nog steeds contact heeft met haar familie in Afghanistan waaronder haar moeder die zelf nog steeds in contact staat met haar vader (CGVS, NPO, 17 november 2023, p. 15 en 17-18) zodat verzoekende partij zich via deze weg wel degelijk had kunnen informeren over de tewerkstelling van haar vader. De vaststelling dat verzoekende partij ook dan nalaat om zich grondig te informeren over hét kernelement van haar vluchtrelaas, doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden profiel van haar vader. Haar bloot betoog dat het *“ongebruikelijk (is) voor de zoon om vragen te stellen aan zijn vader over wat hij doet (op het werk)”* terwijl dit werk dé reden vormt voor haar vlucht uit Afghanistan kan niet overtuigen.

De Raad wijst er verder op dat de motieven die doen besluiten dat geen geloof gehecht kan worden aan het profiel van haar vader in hun geheel moeten gelezen worden en niet als van elkaar losstaande zinnen. Zo heeft de commissaris-generaal niet enkel vastgesteld dat de kennis van verzoekende partij over het werk van haar vader dermate ontoereikend is dat hier geen geloof aan kan gehecht worden, maar heeft de commissaris-generaal verder tevens op goede gronden vastgesteld dat het niet aannemelijk is dat haar vader reeds voor haar geboorte in 1997 als directeur van de gevangenis zou gewerkt hebben nu de uitoefening van deze job redelijkerwijze een hoge rang vereist doch blijkens haar verklaringen haar vader pas in 2012 toegelaten werd tot het hogere officierenkader (CGVS, NPO, 17 november 2023, p. 12). Evenzeer heeft de commissaris-generaal op goede gronden vastgesteld dat verzoekende partij zichzelf tegensprak over de datum waarop haar vader zijn tweede promotie in 2018 ontving. Zo stelde verzoekende partij initieel niet te weten in welke maand van 2018 haar vader gepromoveerd werd om even later, geheel in tegenstrijd hiermee, te verklaren dat haar vader in de vijfde maand van 2018 gepromoveerd is (CGVS, NPO, 17 november 2023, p. 12-13). Verzoekende partij kan deze discrepantie bezwaarlijk verschonen door te stellen dat het *“echt niet zo voor de hand liggend (is) om maanden en dagen te onthouden, tenzij men het instudeert of nog data of info te bezitten over een tijdsgewricht waarin hij nog niet geboren was.”* Immers blijkt uitdrukkelijk uit haar verklaringen dat zij initieel aangaf niet te weten in welke maand van 2018 haar vader promoveerde, om dan amper twee vragen later uitdrukkelijk te verklaren dat het in de vijfde maand van 2018 was. De promotie van haar vader betreft een wezenlijke mijlpaal in de carrière van haar vader en van verzoekende partij als zoon, die op dat moment al ruim meerderjarig was, mag derhalve redelijkerwijze aangenomen worden dat zij omtrent deze gebeurtenis eenduidige verklaringen kan afleggen. De vaststelling dat zij eerst verklaart niet te weten in welke maand van 2018 deze gebeurtenis zich afspeelde om dan even later, geheel in tegenstrijd hiermee te verklaren dat het in de vijfde maand van 2018 was, doet dan ook terecht verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden profiel van haar vader.

Met haar *post factum*-verklaring voorts dat *“Voor alle duidelijkheid kan verzoeker thans verduidelijken dat zijn vader uiteraard een tijdje gestopt is tijdens het Taliban regime”* slaagt verzoekende partij er verder hoegenaamd niet in afbreuk te doen aan de pertinente motivering dat *“ Het meest frappante aspect hieromtrent is het feit dat uw vader zogezegd reeds tijdens het vorige bewind van de taliban eind jaren '90 dienst deed als gevangenisdirecteur. Het valt niet te verklaren hoe hij toen ten tijde van dat talibanregime zonder problemen zijn job kon uitoefenen, maar twintig jaar later plots wel geviseerd werd door de groepering (CGVS, 20-21). Toen u hiermee geconfronteerd werd, antwoordde u zeer ontwijkend en naast de kwestie: u was toen nog niet geboren, niemand zou u er ooit over verteld hebben en bovendien was u analfabeet*

waardoor u de voorgelegde certificaten van uw vaders werk moeilijk kon vertalen (CGVS, 21). Het zijn allerm minst afdoende verklaringen voor dit toch wel opmerkelijke hiaat in uw relaas. Men kan trouwens verwachten dat u zich hier op voorhand over zou hebben geïnformeerd bij uw familieleden, en bovendien bent u nog altijd in contact met uw moeder in Afghanistan. Het feit dat u naliel hierop een gedegen en overtuigend antwoord te verschaffen doet vermoeden dat uw vader nooit werkzaam is geweest als gevangenisdirecteur. Hierbij stelt het CGVS vast dat u wel zeven jaar naar school ging en op uw 15de gestopt zou zijn, waardoor dus kan aangenomen worden dat u wel iets van opleiding gekregen hebt (CGVS p. 16).” Zoals inderdaad genoegzaam blijkt uit het gehoorverslag verklaarde verzoekende partij dat haar vader reeds voor haar geboorte in 1997 als directeur werkzaam was in de gevangenis. Geconfronteerd met de vaststelling van de *protection officer* dat dit betekent dat haar vader bijgevolg ook gediend heeft onder het talibanregime in de jaren '90 kan verzoekende partij voor deze markante vaststelling geen dienstige verklaring bieden (CGVS, NPO, 17 november 2023, p. 20-21). De *post-factum* verklaring die zij thans oppert in het verzoekschrift vindt hoegenaamd geen steun in het administratief dossier en kan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal dat “Het (...) niet te verklaren (valt) hoe hij toen ten tijde van dat talibanregime zonder problemen zijn job kon uitoefenen, maar twintig jaar later plots wel gevisieerd werd door de groepering” geenszins in een ander daglicht plaatsen. Evenmin kan verzoekende partij met haar betoog dat zij er niet van kan uitgaan dat de commissaris-generaal allerlei vragen gaat stellen over een tijd waarin zijzelf nog niet geboren was volstaan om voormelde motivering, die steun vindt in haar verklaringen in het gehoorverslag, te ontkrachten.

De Raad wijst er verder op dat verzoekende partij, die zelf documenten heeft bijgebracht ter ondersteuning van haar relaas, het de commissaris-generaal bezwaarlijk kan tegenwerpen dat deze de door haar bijgebrachte documenten op hun merites beoordeelt, daarbij rekening houdend met de verklaringen van verzoekende partij en de objectieve landeninformatie inzake Afghaanse documenten en hun fraudegevoeligheid. Met haar betoog waar zij voorhoudt dat de door haar voorgelegde documenten tegen haar worden gebruikt terwijl zij ter goeder trouw is, laat verzoekende partij geheel na de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal omtrent de door haar voorgelegde documenten op concrete wijze te weerleggen. De verzoekende partij lijkt er met haar betoog vanuit te gaan dat het loutere feit dat zij documenten heeft voorgelegd afdoende is om haar relaas geloofwaardig te bevinden, maar zij kan in deze redenering niet gevolgd worden. Naast de vaststelling dat slechts bewijswaarde kan worden toegekend aan een document wanneer het wordt voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is, heeft de commissaris-generaal evenzeer op goede gronden vastgesteld dat van een verzoeker om internationale bescherming die ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas documenten voorlegt, redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij vertrouwd is met de inhoud van deze documenten zodat haar betoog in het verzoekschrift waar zij stelt dat zij ervan uitging dat “deze documenten voor zichzelf spreken” bezwaarlijk een verschoningsgrond kan vormen voor haar gebrekkige kennis over de inhoud van de certificaten inzake haar vader. Hetzelfde geldt voor waar zij haar gebrekkige kennis dienaangaande tracht te verschonen door haar bloot betoog dat zij “zoveel stress ervaart” en haar stelling dat zij vaak hasj rookt. Uit geen enkel objectief gegeven kan immers blijken dat stress of het feit dat zij hasj rookt verzoekende partij zou verhinderd hebben om afdoende kennis te nemen van de inhoud van de door haar voorgelegde certificaten. Voor zover als nodig verwijst de Raad tevens naar zijn bespreking *sub* 3.5.2.. Verder voert verzoekende partij ook geen enkel concreet verweer tegen de evenzeer pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal aangaande de door haar voorgelegde foto's en de overduidelijke manipulatie van enkele van deze foto's. Evenmin gaat zij concreet in op de overige vaststellingen met betrekking tot de overige voorgelegde documenten.

Waar verzoekende partij voorts bij het verzoekschrift nog een bundeltje kopieën voegt waarvan zij stelt dat het stukken betreft inzake het werk van haar vader wijst de Raad er in de eerste plaats op dat deze stukken niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling. De Raad kan aldus geen kennis nemen van de inhoud ervan. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden deze stukken niet in overweging genomen. Bovendien dient evenzeer vastgesteld dat het slechts gaat om kopieën die gemakkelijk door knip-en plakwerk te manipuleren zijn.

De Raad kan de commissaris-generaal geheel volgen dat de door de verzoekende partij voorgelegde documenten de voorgehouden afstammingsband niet aantonen noch vermogen de ongelooftwaardigheid van haar vluchtrelaas te herstellen.

De Raad wijst er volledigheidshalve nog op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat zij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor “gedeelde bewijslast”, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde

richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is dan ook aan verzoekende partij om alle nodige elementen voor de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door haar voorgehouden vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij – gelet op het voorgaande – in gebreke blijft.

3.6.5. Verder heeft de commissaris-generaal evenzeer op goede gronden gemotiveerd: *“Tenslotte getuigt het feit dat u verschillende Europese landen doorkruiste zonder er bescherming aan te vragen, van een gedrag dat onverenigbaar is met uw verklaarde dringende nood aan internationale bescherming. Immers, van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat hij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer hij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat u naliert dit te doen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in uwen hoofde en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d), van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.”* Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en blijven, bij gebrek aan concreet verweer hiertegen, volledig overeind.

3.6.6. Gelet op de voormelde terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in diens conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

3.6.7. In het licht van bovenstaande vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij beweerde werk van haar vader, oordeelt de Raad voorts dat de motivering in de bestreden beslissing waaruit in essentie blijkt dat zelfs indien het werk van haar vader zou kunnen worden aangenomen zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat haar vader een doelwit was van de taliban en bijgevolg ook de persoonlijke bedreigingen aan haar adres niet geloofwaardig zijn, een overtuigende motivering betreft. Aangezien verzoekende partij geenszins het door haar voorgehouden profiel als familielid van een medewerker van de voormalige overheid aannemelijk maakt, is haar betoog omtrent de risico's in hoofde van personen die behoorden tot de voormalige overheid en hun familie niet dienstig.

3.6.8. Waar verzoekende partij voorts in haar verzoekschrift een vrees aanvoert omwille van (gepercipieerde) verwestering oordeelt de Raad als volgt.

De Raad herhaalt dat hij er zich van bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet te analyseren, temeer de commissaris-generaal bij aanvullende nota van 30 oktober 2025 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels heeft geactualiseerd en aangevuld.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. COI *Focus Afghanistan*, december 2023, blz. 99; EUAA *Afghanistan Country Focus*, november 2024, blz. 44-46; SEM, *Focus Afghanistan – Return from abroad*, februari 2025, blz. 17 ev.). Er blijkt ook niet dat de taliban, bij een controle aan de grens of een checkpoint, eenvoudig zouden kunnen vaststellen dat verzoekende partij, die aangaf het grootste deel van haar leven in Afghanistan te hebben gewoond, ooit in België heeft verbleven. Zelfs indien zij dit zouden kunnen vaststellen, dan nog zijn er geen aanwijzingen dat zij louter hierom zou worden vervolgd of ernstige schade, in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, zou lijden. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In zoverre verzoekende partij inzake haar “*verwestering*” verwijst naar de vervolgingsgronden godsdienstige en politieke overtuiging moet worden aangegeven dat verzoekende partij met haar hoofdzakelijk theoretisch betoog niet aannemelijk maakt dat zij, die aangaf een soennitische moslim te zijn en nog steeds haar religie in België praktiseert (CGVS, NPO, 17 november 2023, p.8-9), een politieke of godsdienstige overtuiging heeft die in Afghanistan als afwijkend zou kunnen worden aanzien en waardoor zij dreigt te worden vervolgd. Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat zij enige gedraging stelt of een levensstijl heeft die negatief zou kunnen worden gepercipieerd door de taliban. De Raad merkt ook op dat verzoekende partij, volgens haar verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan (Verklaring DVZ, 26 januari 2023, punt 10 en CGVS, NPO, 17 november 2023, p. 9), dat zij rond eind augustus 2021 op 24-jarige leeftijd (Verklaring DVZ, 26 januari 2023, punten 4 en 33) – en dus toen zij reeds was gevormd door de samenleving waarin zij opgroeide – naar Europa reisde, dat zij slechts drie jaar in België verblijft en er geen aanwijzingen zijn dat zij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat zij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt. Verzoekende partij toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om haar als afwijkend te beschouwen en haar te vervolgen.

Het loutere gegeven voorts dat verzoekende partij in België hasj (cannabisproduct) rookt, hetgeen, zoals de commissaris-generaal pertinent motiveert ook in België een verboden product is en allermindst de norm is, volstaat op zich niet teneinde aan te nemen dat zij enige hiermee samenhangende westerse waarden en normen die ingaan tegen de door de taliban vormgegeven Afgaanse waarden en normen op dit vlak, daadwerkelijk zou hebben geïnternaliseerd dermate dat er in haar hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij een verslavingsproblematiek heeft, wordt dit op geen enkele wijze objectief ondersteund door enig medisch verslag. Dat de verzoekende partij hasj rookt is *in se* haar eigen keuze. Zij duidt geenszins concreet aan dat de mogelijkheid om drugs te gebruiken in haar hoofde zou getuigen van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verder is er *in casu* evenmin sprake van andere elementen die, al dan niet cumulatief, tot een dergelijke conclusie zouden kunnen leiden. Het loutere feit dat de verzoekende partij enige tijd in het Westen heeft verbleven en alhier kennis heeft gemaakt met het leven in een vrije samenleving (in vergelijking met Afghanistan) en de hiermee gepaard gaande rechten en plichten, volstaat niet om aan te nemen dat de verzoekende partij daadwerkelijk de hieraan verbonden waarden en normen van deze Westerse, vrije samenleving heeft geïnternaliseerd dermate dat er in haar hoofde sprake is van voormelde kenmerken of gedragingen waarvan niet kan worden verwacht dat de verzoekende partij deze zou opgeven of verbergen.

Er blijkt niet dat verzoekende partij tot een “*risicogroep*” behoort.

In zoverre verzoekende partij wijst op het leven onder talibanbewind, stipt de Raad nog aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door louter algemene landeninformatie aan te halen zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoekende partij, die Afghanistan pas verlaten heeft eind augustus 2021 en slechts drie jaar in België verblijft, haar vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht en nog over een netwerk beschikt in Afghanistan (Verklaring DVZ, 26 januari 2023, punten 13, 16 en 18, CGVS, NPO, 17 november 2023, p. 7, 10, 15), dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift nog verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)).

3.6.9. De beschouwingen van verzoekende partij leiden niet tot de conclusie dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt of dat verwerende partij de bepalingen van dit artikel heeft miskend.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partij stelt in aanmerking te komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoekende partij geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

3.7.2. In zoverre verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat zij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoekende partij verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, nog daargelaten dat verzoekende partij in haar land van herkomst nog beschikt over een familiaal netwerk dat haar eventueel zou kunnen ondersteunen bij een eventuele terugkeer, dient verder te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de preciaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 (p. 101: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt uit niets dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

De Raad benadrukt voorts dat thans wel voldoende informatie voor over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voorligt.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

3.7.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Door de commissaris-generaal wordt er in dit verband op gewezen, en omstandig gemotiveerd, dat, na grondige analyse van de beschikbare informatie, er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers blijkt dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 en november 2024 nog steeds actueel.

Verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunduz. Uit landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Door verzoekende partij worden geen concrete elementen bijgebracht die deze vaststelling weerleggen. Zij het er bovendien nog op gewezen dat de door verwerende partij gedane analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan tevens bevestiging vindt in de informatie die verwerende partij per aanvullende nota bijbrengt. Haar uiteenzetting laat niet toe te concluderen dat haar op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus had dienen te worden toegekend.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.8. Het middel kan niet worden aangenomen. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend vijftwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER